Μέρα συγκίνησης για την Κοινότητα της Λάρισας η Τετάρτη 26 Φεβρουαρίου 2014, καθώς το Διοικητικό Συμβούλιο, τηρώντας την απόφαση που ανακοίνωσε την ημέρα της κηδείας του Δαυίδ Φρανσές, έδωσε το όνομά του σε μία αίθουσα του Εβραϊκού Δημοτικού Σχολείου. Σύσσωμη η Κοινότητα έδωσε το παρών στη σεμνή τελετή στο Πνευματικό Κέντρο, όπου ζωντάνεψαν στιγμές από τη ζωή και την κοινοτική δράση του Δαυίδ.

Πρώτος ομιλητής ο Πρόεδρος της Κοινότητας και πολλά χρόνια συνεργάτης του, Μώρις Μαγρίζος, περιέγραψε τον Δαυίδ Φρανσές ως υπεύθυνο, ακούραστο και αποτελεσματικό «υπηρέτη» της Κοινότητας όλα τα χρόνια της σύντομης ζωής του, αλλά και ως θρησκευόμενο και συνειδητοποιημένο Εβραίο οικογενειάρχη. Ιδιαίτερα αναφέρθηκε στη δράση του ως επικεφαλής της Σχολικής Επιτροπής, θέση από την οποία δούλεψε με αφοσίωση και δυναμισμό για το καλό του σχολείου, που το θεωρούσε βασικό πυλώνα της εβραϊκής ζωής, μαζί με τη Συναγωγή. Κλείνοντας ο Πρόεδρος είπε : «Εμείς θα κρατήσουμε από τον Δαυίδ ό,τι καλύτερο μας έδωσε: τον δυναμισμό του, την αφοσίωσή του σε ό,τι αγαπούσε, τη θετική στάση του απέναντι στη ζωή, την κοινωνικότητά του, την εξυπνάδα και το χιούμορ του, το χαμόγελο του. Και με την απόφασή μας αυτή σήμερα, να δώσουμε το όνομά του σε μια αίθουσα του εβραϊκού μας σχολείου, που τόσο πολύ εκείνος αγάπησε, θα κρατήσουμε ζωντανή τη μνήμη του και στις επόμενες γενιές» και τόνισε ότι η καλύτερη υπηρεσία που μπορούμε να προσφέρουμε στη μνήμη του αγαπημένου μας Δαυίδ Φρανσές, θα είναι η υπόσχεση όλων να κάνουμε ό,τι είναι δυνατόν για να κρατηθεί ζωντανό το σχολείο μας για πάντα.

Η παλιά του συμμαθήτρια Ντόλλυ Φις – Καλδερών ανέσυρε αναμνήσεις από τα παιδικά χρόνια που μοιράστηκε με τον «Φρανσέ», όπως τον φώναζαν στο σχολείο, αφού όλα τα αγόρια της τάξης είχαν κατά σύμπτωση το όνομα «Δαυίδ». «Ακόμα ηχεί στα αυτιά μου το τρανταχτό του γέλιο και η δυνατή του φωνή όταν παίζαμε στην αυλή και δεν θα ξεχάσω ποτέ τους ψιθύρους και τα νοήματα πίσω από την πλάτη του Αμορέ, όταν προσπαθούσε να με βοηθήσει στα διαγωνίσματα των εβραϊκών» Στο ίδιο σχολείο ξαναβρέθηκαν και οι δυο, ως γονείς αυτή τη φορά και πάλι ο Ντάβιντ, δραστήριος και πρόθυμος, χωρίς ποτέ να ενδιαφέρεται να προβάλει τον εαυτό του και το έργο του, διεκδικούσε το καλύτερο για το συμφέρον των παιδιών και μετέδιδε την αγάπη του για το σχολείο σε όλους τους γονείς. Η κα Φις τελείωσε λέγοντας χαρακτηριστικά « Ελπίζω ότι και οι δικές σας ξεχωριστές στιγμές μαζί του θα είναι πάντα χαραγμένες στη μνήμη και στην καρδιά σας. Και να θυμάστε: οι άνθρωποι πεθαίνουν μόνο όταν τους ξεχνάμε!».

Πολύ συγκινητικά ήταν και τα λόγια που αφιέρωσε στον Δαυίδ Φρανσές ο Ραφαήλ Μουσάς, συμμαθητής των γιων του, δίνοντας συγχρόνως και το μήνυμα της προσφοράς που παραδειγματίζει: «Ο Ντάβιντ για όλους εμάς τους μικρότερους υπήρξε παράδειγμα. Θα τον θυμόμαστε όταν θα φτιάχνουμε κι εμείς τις οικογένειές μας, αφού υπήρξε πολύ καλός οικογενειάρχης. Πατέρας του Σόλων και του Ζαχαρία, αλλά και δικός μου, διότι δεν ξεχώριζε κανένα από τα παιδιά. Μας αγαπούσε όλους... Πάντα θα τον έχουμε στο μυαλό μας όταν κι εμείς θα κληθούμε να βοηθήσουμε την Κοινότητα και να γίνουμε ενεργά μέλη της».

Η εκδήλωση συνεχίστηκε στην αυλή του σχολείου, όπου ο Ραβίνος Λάρισας κ. Ηλίας Σαμπετάι απήγγειλε έναν ψαλμό του Δαυίδ και συμπλήρωσε τη συγκίνηση της ημέρας απόδοσης τιμής σε έναν άνθρωπο ακέραιο, ευγενικό και προσηνή, όπως χαρακτήρισε τον Δαυίδ Φρανσές, που αγάπησε, σεβάστηκε και τίμησε την Εβραϊκή ταυτότητα. «Πρώτιστο κριτήριο για τον χαρακτηρισμό ενός καλού, επιτυχημένου ατόμου» τόνισε ο Ραβίνος «δεν είναι τα υλιστικά επιτεύγματα, αλλά το ‘’ευ ζην’’. Οι αρχές και οι αξίες που τον καθοδήγησαν και που εφάρμοσε στην καθημερινή του ζωή. Η αναρτώμενη πινακίδα στο Εβραϊκό Σχολείο τιμά και διαιωνίζει τη μνήμη του αγαπητού σε όλους μας Δαυίδ, σ’ έναν χώρο που και ο ίδιος αγάπησε. Είναι η οφειλόμενη τιμή προς έναν πιστό υπηρέτη των Εβραϊκών θρησκευτικών και πολιτιστικών μας ιδανικών»

Η συγκίνηση κορυφώθηκε με την αποκάλυψη της πλακέτας «ΑΙΘΟΥΣΑ ΔΑΥΙΔ ΦΡΑΝΣΕΣ» μπροστά στην αίθουσα, ενώ μέσα προβάλλονταν στην οθόνη η φωτογραφία του με το γνώριμο, ζεστό χαμόγελό του...

Phoca PDF